

Η ΞΕΛΑΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από την τελευταίως εκδοθείσαν συλλογήν των ωραιότερων ερωτικών επιστολών των Μεγάλων ανδρών και γυναικών της Γαλλίδος συγγραφέως κ. Αννί ντε Πέν).

Η κυρία Ντε Σαμπράν προς τον Ίππολύτη Ντε Μπονοφλέρ.

Μη με μισείς, αγαπημένο μου, γιατί σ' αγαπώ πολύ. Εδωπλάγισον την άδυναμιά μου, γέλα με την τρέλλα, κι' η αγονία μου ως μὴν ταράξει ποτέ τὴ γαλήνη τῆς καρδιάς σου. Νοιώθω συμμερα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ συντριβείται ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὴς τύφῆς. Συλλογίζομαι διὰς τὴς ἐνδείξεως ἐνδιαφέροντος, φιλίας κι' ἀγάπης ποὺ μοὺ ἔδωσες ὡς τώρα καὶ βρισκω πῶς εἶμαι ἕνα τέρας ἀγνωστίας. Καταλαβαίνω διὰ συγκρατίεις τὰ παράνοια σου κι' διὰ τὴ ἐπίθετα, μὲ τὰ ὅποια με στόλῃσες γρῆς ἐπάνω στὸ ὄμοιο σου, δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολικὰ γιὰ μένα.

Μὰ κάνε ὑπομονή, παιδί μου, κι' ἐγὼ θὰ προσκαθίσω μὲ τὴν ἀγάπην μου νὰ ἐπανορθώσω διὰ τὰ κακά ποὺ σοῦ ἔκανα. Μολοντὶ εἶμαι τρομερὰ ζηλότυπος, θὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτὸ μου καὶ θὰ φροντίσω νὰ μὴν ἀμυρῶσθῃς ἡ ζήλεια μου ὅσῃς μὴ σιτηγὴ τὴν ἐπιτυχία σου...

Νά, γὰρ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσο σ' αγαπῶ, σοῦ δίνω καὶ ἐλευθερία. Χρησιμοποίησε τὴν ἐλευθερία σου αὐτὴ ὅπως θέλεις. Προτιμῶ νὰ σὲ ἴδω μὲ μὴ ἄλλη περὰ νὰ σ' ἀκούσω νὰ γογγύεις γιὰ τὴ σκληριὰ ποὺ τυχόν θὰ σοῦ ἐπέβαλα.

Θέλω νάρθῃς πρὸς ἐμένα μονάχα μὲ τὴ θέλησιν σου κι' ὄχι μὲ τὸ σταυρὸ. Δὲν θέλω καθόλου νὰ εἶμαι ἐπιτηρημένη καὶ σὺ δυστυχισμένος...

Ἄντιο, καρδιά μου... Ἀγάπα με, ἂν θέλεις, ἢ μᾶλλον ἂν μπορεῖς. Μὰ συλλογίσου μόνο, ὅτι κανεὶς στὸν κόσμο δὲν σ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν σὲ λατρεῖν ὅσο ἐγὼ κι' ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει καμιά ἀξία γιὰ μένα, ἐφόσον δὲν εἶνε ἐνομιμὴ μὲ τὴ δική σου...

Ο' Ίππολύτης Ντε Μπονοφλέρ πρὸς τὴν κ. Ντε Σαμπράν.

Ὡ! πόσο ἀργὸ νὰ σὰς ἴδω, αγαπημένη μου... Χωρὶς ἐσᾶς, κοινόβω τὸν ἑαυτὸ μου ζῆνο μέσα στὸν κόσμο... Ὅ, τι δὲν σχετίζεται μὲ σὰς μὴ φανταίᾳ ἐντελὸς ἀδάφωρο... Ἀντικαταστήσατε γιὰ μένα διὰς μου τοὺς συγγενεῖς κι' ἴλους μου τοὺς φίλους... Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω τὴς ὄρες ποὺ δὲν βρισκώμαι κοντὰ σὰς... Λογάριαζα νὰ ἐπιφωλεθῶ τῆς ἀπουσίας σας γιὰ νὰ τελειώσω κάποια ἐπιτέγουσα ἐργασία μου, μὰ ἀλλοίμονο! μακριὰ ἀπὸ σὰς, δὲν ἔχω καμιά ὄρεξιν, καμιά διάθεσιν... Πλήττω, πλήττω ἀπέραντα...

Ἡ ἀνάγκη ποὺ νοιώθω νὰ σὰς ξαναἰδῶ εἶν' ἐπιτακτικὴ, ἀκατανίκητη... Ὅστε ἕναν ὀλόκληρο χρόνον ἂν λειπατε, δὲν θὰ σὰς λαχταροῦσα τόσο...

Θέλω νὰ πιστεῖω ὅτι κι' ἐσεῖς μ' ἔχετε συνηθίσει τόσο, ὥστε, τώρα ποὺ βρισκώμαστε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, θὰ νομιεῖτε ὅτι κατὶ σὰς λείπει... Θεωρεῖστε με σὺν ἕνα ἀγαπημένῳ ἑπιλο τοῦ ὀμοίωτός σας, τὸ ὅποιο εἶχατε συνηθίσει νὰ βλέπετε κάθε μέρα. Θέλω ἀκόμα, ὅταν θὰ ζωγραφίζετε, ὅταν θὰ δαδάζετε, ὅταν θὰ γράφετε ἀσμούς, ὅταν θὰ φιλάτε τὰ παιδιὰ σας, ὅταν θὰ τὰ μαλώνετε, νὰ συλλογίζεστε ἐμένα...

Ἄν καὶ βρισκώμαι μακριὰ σας, γλυκειά μου ἀδελφί, ἐν τούτοις ἔχω ἀφήσει τὰ πάντα κοντὰ σας, τὴν καρδιά μου, τὸ πνεῦμα μου, τὴς αἰσθήσεως μου...

Ἔτσι, ἐδὼ ποὺ βρισκώμαι, ποὺ φανταίται πόσος δὲν αισθάνομαι τίποτε, πῶς εἶμαι ἀνίκανος νὰ συμπιθῶσιν κατὶ, καὶ πῶς ἀκόμα οὕτε κὰν μπορῶ νὰ σκεφθῶ...

Γράφετέ μου λοιπόν, αγαπημένη μου, καλὴ καὶ γλυκειά μου φίλη. Συλλογιστέτε μόνο διὰ σὰς ἀγαπῶ ἕκαστὸ τοῦλάχιστον φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅ, τι μ' ἀγαπᾶτε εἰς... Συλλογιστέτε ἀκόμα πόσο φοιρῶς μὴ φανταίται ὁ χωρισμὸς μας ἔπειτ' ἀπὸ τὸσον καιρὸ ποὺ βρισκόμαστε ἐνομιμῶ. Συλλογιστέτε τέλος τὴν ἀγωνία, στήν ὁποία μὲ βυθίζει ἡ ἔλλειψις ἐπιστολῶν σας...

Μοῦ γράφετε στήν τελευταία σας ἐπιστολή, ὅτι μοῦ ἔχετε σταίλει ἐπανειλημμένως ἐπιστολὰς σας, θέλοντας ἀσφαλῶς μ' αὐτὸ νὰ κατευθίσητε τὴν εὐγνωμοσύνη μου... Τοῦ κάκου ὅμως... Γιατί ποτε δὲν μοῦ σταίλατε τόσο σύντομος καὶ τόσο γυροῦς ἐπιστολὰς, παρὰ ἀπὸ τότε ποὺ γυρίσατε σ' αὐτὸ τὸ καταραμένῳ Παρίσι... Τὴς γράφετε ἐπιτηδες μὲ μεγάλα γράμματα γιὰ νὰ με ξεγελᾶσατε καὶ νὰ μὲ κάνετε

νὰ νομίσω πῶς εἶνε ἐκτενεῖς... Ἐπίσης μοῦ γράφετε σ' αὐτὲς γιὰ πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν καμιά σχέση μ' ἐμᾶς, οὔτε μὲ τὴν ἀγάπην μας...

Ὡ! αγαπημένη μου, ξαναγυρίστε πάλι σὲ μένα ὀλόκληρη κι' ἀφήστε τὴν καρδιά σας νὰ φτερουγίσῃ κοντὰ μου μὲ τὴν παλὴ τῆς ἀγάπης...

Ὁ ἴδιος πρὸς τὴν ἴδια.

Νά ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σὰς φροβαίω, αγαπημένη μου... Σὰς ξαναγράφω τρέμοντας, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, τὴν ὁποία σὰς ἔστειλα προχθὲς καὶ τὴν ὁποία ἀσφαλῶς θὰ λάβατε... Δὲν θυμάμαι πειὰ ὅστε λέξι ἀπὸ τὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ... Θυμάμαι μόνο τὴ φοιρτὴ ταροχῆ, στήν ὁποία βρισκόμουν, καθὼς σὰς ἔγραφα, καὶ φροβαίω μῆπως δειχτήκα ὑπερβολικῶς στὴς ἐκφράσεις μου καὶ σὰς ἔθ.ξα. Μὰ, ἀλλοίμονο! εἶμαι τόσο ἐρωτευμένῳ μὴδὲ σας, αγαπημένη μου φίλη... Μοῦ εἶσατε ἀνάγκαια σὺν τὸν ἀέρι ποὺ ἀναπνέω καὶ πνίγομαι μὴδὲ ἐσεῖς μοῦ λείπετε...

Ὁ Σατωβριάνδος πρὸς τὴν κ. Ντε Ντυρα.

Τὸ Σάββατο, αγαπημένη μου, θὰ βρισκώμαι στὸ Παρίσι καὶ θὰ σὰς ἴδω τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴ λειτουργία. Ἔχω τόσα πράγματα ἀκατασπείρωτα μὲς' ἐντὸς τῆς ἡμέρας, τὰ ὁποία θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀνακοινώσω, μὰ ἐπιφωλεῖ τόσο ὥστε μὲ δυσκολία βλέπω τίς λέξεις ποὺ σὰς γράφω...

Καληνύχτα, γλυκειά μου ἀδελφί!... Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ μὲ τὴ σκέψιν σας, ἀκούγοντας τὸ τραγοῦδι ἐνὸς ἀηδοῦ ποὺ τραγοῦδαίτε κάθε βράδι μὲσα στὸν κήπο μου...

Πόσο θὰ ἤθελα νὰ τοῦ μίλω τ' ὄνομά σας γιὰ νὰ τὸ λέη κι' αὐτὸ μὲσα στὰ τραγοῦδια τοῦ!...

Η κυρία Κλαίρον πρὸς τὸν Ρεζανβάλ.

Αγαπημένη μου φίλε, μοῦ ξαναδῶσατε τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἐπιστολή ποὺ μοῦ ἔστειλες... Ὅπως θὰ εἶδες στήν τελευταία μου ἐπιστολή, δὲν ἔλαβα πειὰ νὰ λάβω εἰδήσεις σου... Πῶς νὰ σ' ἐχαρστήσω γιὰ τὴ μεγάλῃ, γιὰ τὴν ἀνεκράστη αὐτὴ χαρὰ ποὺ μοῦ χάρισατε...

Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ξαναθάβεις πειὰ σὲ τέτοιες δοκιμασίες!... Σ' ἀγαπῶ τόσο, ὥστε μιά τέτοια δοκιμασία ἀκόμα, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ σκοτώσῃ...

Ἀγάπα με, ἀγάπη μου, ὅπως σ' αγαπῶ ἐγὼ καὶ μὴν ἀντίκει τὴν καρδιά μου νὰ σπαράζεται ἀπὸ τὴν ἀμφοβολία καὶ τὸν πόνον...

Ὁ Λουκιανὸς Βοναπαρτὴς πρὸς τὴν κ. Ρεκαμιέ.

Ὁ Ρωμαῖος σὰς γράφει, Ἰουλιέττα...

Ἄν ἀρνηθῆτε νὰ διαβίσατε τὴν ἐπιστολή μου, θὰ φρανίτε ἡ ποὺ σκληρὴ γυναικία ποὺ κόμουν...

Ἐδὼ καὶ λίγες ἡμέρες σὰς ἤξερα μονάχα ἀπὸ τὴ φημὴ σας καὶ δὲν σὰς εἶχα δεῖ παρὰ ἐλάχιστες φορὲς στὴς ἐκκλησίες καὶ στὴς ἐορτές. ἤξερα ἀκόμα πῶς εἶσατε ἡ ποὺ ὄμοια γυναικία τοῦ Παρισιοῦ. Χίλια στήματα εἶχα ἀκούσει νὰ σὰς ἔξυμνοῦν... Μὰ θὰ μὲ μὴ ἔκαναν μεγάλῃ ἐντύπωσιν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ θαυμάζω...

Ἄτ' τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ σὰς γνώρισα, ἔχασα τὴ γαλήνη τῆς καρδιάς μου...

Σὰς ξαναεἶδα πολλὰς φορὰς ἀπὸ τότε... Προχθὲς ἀκόμα, καθὼς καθόμαστε μόνος σ' ἕνα πάγκο τοῦ Κεραμικοῦ, νόμισα πῶς σὰς ἄκουσα ν' ἀναστενάξατε...

Μὰ τί πλάην!... Τὴ ἀπάτη!... Γιατί μόλις σὰς κῆταξα, εἶδα τὴν ἀδιαφορία ζωγραφισμένη στὸ μὲτωπό σας...

Ὡ, γιατί δὲν αισθάνεστε ἔστω καὶ τὸ ἕνα χιλιοστὸ αὐτοῦ ποὺ αισθάνομαι ἐγὼ γιὰ σὰς...

Ὡ, Ἰουλιέττα... Συλλογίσου πῶς ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν ἀγάπην σας εἶν' ἕνα ἀτελείωτο μαρτύριο.

Εὐτυχισμένῳ ἐκεῖνος ποὺ θὰ γίνῃ ὁ φίλος τῆς καρδιάς σας.

ΤΙ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΙΑΝΟΙ

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Κάποιος δάσκαλος τῆς παιδικᾶς ἐποχῆς εἶχε τὸν... ἠρωϊσμὸν νὰ μεταφράσῃ στήν ἀρχαία γλῶσσα τὸ γνωστὸ δημοτικὸν τραγοῦδι «Πᾶλι μεθυσμένῳ εἶσα...» ὡς ἔξῃς:

Ἀδὴς μὲθυσος τυγχάνεις, ἀδὴς τοὺς κρατήρας θλάς καὶ ἀγιοπαῖφθ εὐκίεις. Οἶας λήγει σὺ πλῆγᾶς!